

lig at bestykte Køberen imod, at Sælgeren ved egen Magt selv eller ved sine Følt kommer og tager Tingene fra ham. Det fremtræder ikke, og jeg tror heller ikke, det behøver at fremtræde her som noget nyt, thi det er, saa vidt jeg forstår Loven — den tidligere højtærede Justitsminister var ved Lovforslagets første Behandling i Fjor enig med mig dæri — allerede nu gældende Ret, at selv om en Køber har skrevet under paa at Sælgeren i Misligholdelsestilfælde kan ved egen Magt tage Tingen, binder det ikke Køberen, hvis han i det Øjeblik Sælgeren kommer, protesterer derimod, tager sit Samtykke tilbage. Men da der mulig kunde være Tvivl, have vi ment det rettest at slaa dette fast, som vi udtrykte ved disse Ord: „Forudgaaende Vedtagelser om, at Sælgeren ved egen Magt skal kunne sætte sig i Besiddelse af de overleverede Genstande, ere ugældige“. Hermed er naturligvis ikke sagt, at vi nødvendigvis ville paabyrde Sælgeren og Køberen de Omkostninger, som ere forbundne med at henvende sig til Kongens Foged, nej, hvis de i Mindelighed enes om, at Køberen udleverer Tingen til Sælgeren, har han naturligvis Lov at føre hjem med den, og det vil Køberen jo rimeligvis gøre overalt, hvor han selv erkender, at han har brudt Kontrakten og er pligtig at udlevere den. Det er kun i de Tilfælde, hvor han ikke erkender det, hvor der er Meningsforskjell mellem Køberen og Sælgeren om, hvorvidt han har overtraadt Kontrakten ved at udeblive med Afdrag eller paa anden Maade, at vi ville sikre Køberen imod, at Sælgeren skulde kunne sætte sin Vilje igennem ved at tage Tingen paa Grundlag af en for Køberen ubelig Bestemmelse i Kontrakten og have ydet ham det Værn, der ligger i, at der skal en Retssbetjent til, over for hvem han kan fremsætte sin Indsigelse, som da kan komme under en retfærdig Afgørelse. Men for saa paa den anden Side at imødefomme Sælgeren lidt, der saaledes bliver nødt til i mange Tilfælde at henvende sig til Kongens Foged, hvor han maaste ved Oprettelsen af Kontrakten ikke har tænkt sig at skulle det, have vi tilføjet, at Kongens Foged skal, naar han finder, Sælgeren har Ret og Køberen Uret, kunne gøre Udlæg hos Køberen for de Gebyrer, Sælgeren har maattet betale ham for at følge med paa Forretningen. 7 Nr. 73 Dre er det Gebyr, Fogeden skal have, foruden lige saa meget til vedkommende Sagfører. Det Beløb har uan efter den nuværende Lovgivning ikke Hjemmel til, i alt Fald under den samme Forretning, at gøre Udlæg for hos Køberen, saa det er noget, Sælgeren, som det nu er, maa staa i For-

stud for og maaste aldrig faar hos Køberen. Det søge vi at hjælpe ham til ved Slutningsbestemmelsen under Nr. 9. — Med disse Ord skal jeg saa tillade mig at anbefale Udvalgets Ændringer til velvillig Modtagelse i det høje Ting. Jeg tror, man derigennem vil give Køberen, hvad der kan gives ham, uden at man kommer til at tage med den ene Haand, hvad man giver med den anden.

Staarup: Efter at den ærede Ordfører har behandlet Lovforslagets Enkeltheder saa udførligt, skal jeg ikke komme nøjere ind derpaa, men kun omtale det af mig stillede Underændringsforslag. Naar jeg har tilladt mig at stille det under Nr. 7 nævnte Underændringsforslag til Nr. 6, har jeg gjort det, fordi Udvalget meget nødig vilde fravige sin oprindelige Tante, at der i Kontrakten mellem Køberen og Sælgeren skulde findes et fuldstændigt Aftryk af §§ 2 og 3 i Plakat af 24de April 1839 — disse Paragrafer omhandle saa vel Sælgerens som ufuldmyndige Køberes hele Stilling — og at Justitsministeriet skulde drage Omfjorg for, at Formularen for saadanne Kontrakter, godkendte af Justitsministeriet, kunde faas i Boghandelen. Det har den højtærede Justitsminister ikke kunnet gaa ind paa, vel sagtens fordi han har ment, at dette Afstrykke var for langt til at rykke ind i en Kontrakt. Jeg skal villig indrømme, det er temmelig lange Paragraffer; men da det dog er Udvalgets Mening, at denne Kontrakt ikke kan indeholde for meget i Retning af Tydelighed, har man meget nødig villet fravige Udvalgets oprindelige Tante, som var den at gøre denne Kontrakt saa udførlig, tydelig og klar som muligt. Det har man altsaa søgt at opnaa ad forskellige Veje, enten derved, som der i den ny Paragraf i Almindelighed siges, at Kontrakten skal indeholde en tydelig Fremhævelse af, om og hvor længe Køberen er uberettiget til at sælge eller pantsætte den købte Genstand, eller ved, som af det ærede Medlem for Horsens (Wulff) foreslaaet, at Kontrakten skal være forsynet, med et Aftryk af denne Lov samt med en af Justitsministeriet godkendt Vejledning med Henfyn til de Bestemmelser o. s. v. saaledes som det staar nærmere anført i Ændringen. Men saa er det, jeg har ment, at naar den højtærede Justitsminister ikke kan gaa med til at lade medfølge et Aftryk af §§ 2 og 3 i Plakat af 24de April 1839, gaar den højtærede Justitsminister endnu mindre ind paa at lade afstrykke hele Afdragshandelsloven tillige med en Vejledning af §§ 2 og 3, og jeg har da tilladt mig at stille et Underændrings-